

Belâların istilâsı, bazı duâların hususî vaktidir

Beliyyelerin istilâsı ve muzır şeylerin tasallutu, bazı duâların evkat-ı mahsusalarıdır ki, insan o vakitlerde aczini anlar; duâ ile, niyaz ile Kadîr-i Mutlak'ın dergâhına iltica eder.

Beşinci Nokta

İman, duâyı bir vesile-i kat'îye olarak iktiza ettiği ve fitrat-ı insaniye onu şiddetle istediği gibi, Cenab-ı Hak dahi "Duânız olmazsa ne ehemmiyetiniz var?" mealinde, "Kul mâ ya'beü biküm Rabbî levlâ duâüküm." [Furkan Sûresi: 77] ferman ediyor. Hem "Üd'ünî estecib leküm" [Bana duâ edin, size cevap vereyim. (Mü'min Sûresi: 60)] emrediyor.

Eğer desen: "Birçok defa duâ ediyoruz, kabul olmuyor. Hâlbuki ayet umumîdir; her duâyaya cevap var," ifade ediyor.

Elcevap: Cevap vermek ayrıdır, kabul etmek ayrıdır. Her duâ için cevap vermek var; fakat kabul etmek, hem ayn-ı matlubu vermek Cenab-ı Hakk'ın hikmetine tâbidir.

Meselâ, hasta bir çocuk çağırır: "Yâ hekim, bana bak."

Hekim, "Lebbeyk," der, "Ne istersin?" cevap verir.

Çocuk, "Şu ilâcı ver bana" der.

Hekim ise, ya aynen istediğini verir, yahut onun maslahatına binaen ondan daha iyisini verir, yahut hastalığına zarar olduğunu bilir, hiç vermez.

İşte Cenab-ı Hak Hakîm-i Mutlak, hâzır, nâzır olduğu için abdin duâsına cevap verir. Vahşet ve kimsesizlik dehşetini, huzuruyla ve cevabıyla ünsiyete çevirir. Fakat insanın hevaperestâne ve heveskârâne tahakkümüyle değil, belki hikmet-i Rabbaniyenin iktizasıyla, ya matlubunu veya daha evlâsını verir veya hiç vermez.

Hem duâ bir ubudiyettir; ubudiyet ise, semeratı uhreviyedir. Dünyevî maksadlar ise, o nevi duâ ve ibadetin vakitleridir; o maksadlar, gayeleri değil.

Meselâ, yağmur namazı ve duâsı bir ibadettir. Yağmursuzluk, o ibadetin vaktidir; yoksa o ibadet ve o duâ, yağmuru getirmek için değildir. Eğer sırf o niyet ile olsa, o duâ, o ibadet halis olmadığından, kabule lâıyk olmaz.

Nasıl ki, güneşin gurubu, akşam namazının vaktidir; hem güneşin ve ayın tutulmaları, kûsuf ve husuf namazları denilen iki ibadet-i mahsusanın vakitleridir. Yani, gece ve gündüzün nuranî âyetlerinin nikablanmasıyla bir azamet-i İlâhiyeyi ilâna medar olduğundan, Cenab-ı Hak, ibadını, o vakitte bir nevi ibadete dâvet eder. Yoksa, o namaz, açılması ve ne

kadar devam etmesi, münecim hesabıyla muayyen olan ay ve güneşin husuf ve küsüflerinin inkişafı için değildir.

Aynı onun gibi, yağmursuzluk dahi, yağmur namazının vaktidir. Ve beliyelerin istilâsı ve muzır şeylerin tasallutu, bazı duâların evkat-ı mahsusalarıdır ki, insan o vakitlerde aczini anlar; duâ ile, niyaz ile Kadîr-i Mutlak'ın dergâhına iltica eder. Eğer duâ çok edildiği hâlde, beliyeler defolunmazsa, denilmeyecek ki "Duâ kabul olmadı." Belki denilecek ki, "Duânın vakti, kaza olmadı." Eğer Cenab-ı Hak, fazl ve keremiyle, belâyı ref etse, nurun âlâ nur, o vakit duâ vakti biter, kaza olur.

Demek duâ, bir sırr-ı ubudiyettir. Ubudiyet ise, halisen livechillâh olmalı. Yalnız aczini izhar edip, duâ ile O'na iltica etmeli; rububiyetine karışmamalı. Tedbiri O'na bırakmalı, hikmetine itimad etmeli, rahmetini ittiham etmemeli.

Sözler, Yirmi Üçüncü Söz, s. 353

LÛGATÇE:

beliyye: Belâ, felâket, kötü olay.

evkat-ı mahsusa: Özel zamanlar.

hevaperestâne: Nefsin isteklerine düşkün bir şekilde.

heveskârâne: Hevesine düşkün bir şekilde.

husuf: Ay tutulması.

ibad: Kullar.

küsuf: Güneş tutulması.

nikablanmak: Örtülmek, perdelenmek, kapanmak.

semerat: Meyveler, neticeler.

tasallut: Musallat olma, peşini bırakmama.

ubudiyet: Kulluk, ibadet.

uhreviye: Ahirete ait.